

Na gôre!

Zopet ste ozelenele,
Ljubljene gore,
Zopet venča cvet planinski
Sive, jasne vam glave.
Rog pastirjev se razlega
S skalnatih pečin,
Na višave zračne vrnil
Zopet se gôra je sin.

Mene tudi vleče, sili
Gori na vrhe,
Kjer krépi se in oživlja
Telo, duša in srce.

Gorsko palico vesela
V rôke primem spet,
Krenem gori na planine,
V lepí, cvetni, gorski svet.

In ko z vrh gora slovenske

Divne zrem zemlje,

Kličem vam, mi rodne sestre:

Z manoj, z manoj na gore!

Kristina.

Gospa Milka.

Spisal Fr. V. Javor.

Prav odvečerjali so. Služkinja je odnašala krožnike, skledice in drugo jedilno orodje, domači hčerki pa sta razdeljevali male krožnike za „desert“ z ličnim, svitlim nožičkom ter ponujali sadje in pecivo, ki je bilo umetno naloženo na dveh krasnih srebrnih nastavkih.

Danes je bila pri Kolarjevih večja družba, nego sicer. Pripeljala sta se iz bližnjega mesta na obisk k stricu in teti gospa Milka — tako so jo vedno imenovali — in njen brat Ivan, huzarski poročnik. Gospa Kolarjeva je povabila k večerji tudi mladega profesorja Hrasta, ki se je mudil na počitnicah v svojem rodnem kraju. Kolarja pa ni bilo doma; imel je opravke pri vinogradih, kar je cela družba iz srca obžalovala; saj je znal prav on svoje goste kar najbolje zabavati; k čemur ga je usposobljala njegova izobrazba, agilnost, njegovo fino, uprav salonsko vedenje in duhovito dovtipkovanje.

Ko so posedeli pri mizi še nekaj časa, v katerem je pripovedoval poročnik Ivan razne dogodbe iz minolih manévrov, vstala je gospa Kolarka, pravi uzor skrbne gospodinje, da izvrši še nekaj potrebnih opravkov in razdeli poslom delo za drugi dan. Gospa Milka pa je prosila domači hčerki Vero in Stanko, da zaigrata kaj na glasoviru.

In kmalu se je pričela godba. Vera je vzela prvi brač ter zabrenkala nekaj komadov iz Farkaševe zbirke, Stanka pa jo je spremljala na glasoviru. Ivan, prijazen, ljubeznjiv in lep fant je prisedel k njima, izvlekel „oka-

rino“, katero je nosil vedno seboj, in se skušal prigrisati Veri in Stanki. Vmes ju je dražil in zbadal, tako, da se je razvila precej živahna zabavica.

Gospa Milka in profesor Hrast sta nekaj časa, pri mizi sedè, poslušala sviranje, pohvalila včasih mlade „nadebudne umetnike“ ter se živo razgovarjala.

„Sediva na divan, da ne bova tako osamljena pri mizi!“ — je dejala nakrat mlada gospa, vstala ter sela na lep dekorativni, z zelenim, pretisnjenim „plišem“ preoblečen divan, na kojega visokem naslonjalu so stali tisti obilgatni staronemški vrči z napisi in dve krasni, rožnati vazi iz snežnobelega mramorja.

Hrast je prisedel, vprašaje: „Vas je-li bilo strah z menoj pri mizi, milostljiva?“

„Nikakor! Bog obvari“, — odgovorila je Milka, upiraje svoje lepe, temne oči v Hrasta. — „Toda komodnejše se sedi tukaj in prijetnejše je brbljati na mehkem sedežu“ — in kocketno se je zazibala na elastičnih peresih divanovih.

„Kako dolgo se nisva videla, gospod profesor?“

„Če se ne motim, deset let!“

„Oh, kako dolgo! Kaj se je vse zgodilo v tem času in kaj sem zlasti jaz preživela! Saj vam je menda znano vse, gospod profesor?“ je dejala, malo zarudela, potem pa zopet pobledele, povabila oči in omolknila.

„Da, milostljiva, zvedel sem nekoliko, kar mi je letos povedala gospa Kolarka! Pa le površno, samo nekoliko... Milostljiva, iz srca vas pomilujem...!“ — Teško je izgovoril te besede. Nekaj ga je stiskalo v grlu in mu oviralo govorico. Predmet, na katerega je zasukala Milka pogovor, mu je bil silno neprijeten, kočljiv. — Vedel ni prav, kaj naj odgovori, da bi ne vzbujal Milki žalostnih spominov.

Gospa Milka je bila ljubezniva, prikupna dama. Krasotica — z umetniško-kritičnega stališča — ni bila, toda imela je na sebi nekaj mičnega, nežnega, ljubkega, kar je vleklo s silo vse moške k njej. Bila je od nekdanj slabotna, vitka, brez ostrih oblik in nežnega oprsja. Njeno blede, belo lice, njena fina skoro prozorna polt, njene majhne, ozke ročice, njeni bujni kostanjevo-rujavilasje, katere je nosila preko temena sicer gladko počesane, vender nalik blazinici narahljane, njene temne iskre oči, s katerimi je znala tako ljubeznjivo in tako žarko pogledati, njena salonsko-elegantna, elastična hoja in njena mirnost v družbi — vse to ji je dajalo nekaj odličnega, skoro bi rekel aristokratskega, seveda brez vsake oholosti, ošabnosti in ledenosti.

Milka je prihajala kot dekle skoro vsako leto o počitnicah s svojim bratom Ivanom h Kolarjevimi, da obiščeta teto, strica in sestričini. Pri taki priliki se je nekega poletja kot štirinajstletna punica seznanila tudi s sedmošolcem — sedanjim profesorjem Hrastom, s katerim sta tedaj mnogo občevala. Bila sta dobra prijatelja.

Pred petimi leti se je Milka omožila z advokatom dr. Halerjem, katerega pa ni ljubila. Udala se je želji starišev, ki so smatrali zvezo za — „dobro partijo“, ne menè se za to, ali je med zaročencema kaj srčnega nagnenja ali ne.